

TRIUMF
P R I N
TRAGEDIE

**CUM POT CREȘTINII DEVENI MAI MULT
DECÂT BIRUITORI PRIN SUFERINȚĂ**

DAVID WILKERSON

life
PUBLISHERS INTERNATIONAL

Originally published in English as *Triumph Through Tragedy*
by David Wilkerson
Copyright © 2001 by David Wilkerson
Published by World Challenge Publications, Lindale, TX 75771
Printed in the USA.

Dacă nu există alte precizări, citatele biblice sunt luate din
Sfânta Scriptură, traducerea D. Cornilescu.

Drepturile de autor pentru ediția în limba română:
© 2003 LIFE PUBLISHERS INTERNATIONAL
Springfield, Missouri, SUA
și LIFE PUBLISHERS ROMÂNIA
Str. Ady Endre nr. 33, 3700 Oradea, România
Tel. (0259) 236 264, fax (0259) 447 180
E-mail: liferom@rdslink.ro, Website: www.liferomania.ro

Toate drepturile rezervate.

Traducerea: *Laurențiu Pășcuți*
Editarea: *Cornelia Costi*
Tehnoredactarea: *Vasile Fildan și Daniel Ardelean*

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
WILKERSON, DAVID

Triumf prin tragedie / David Wilkerson.
Oradea : Life, 2003
ISBN 973-7908-04-X

28

Romanian Edition.

Printed in Romania by *Tipografia LES s.r.l.*
3900 Satu Mare, Str. Arenei 16
Tel. (0261) 768352, fax (0261) 730454

CUPRINS

Partea întâi VINDECĂRI MIRACULOASE	7
Partea a doua ABANDONARE	60
Partea a treia COPIII	69
Partea a patra ÎNVĂȚÂND PRIN ÎNCERCĂRI	94
Partea a cincea SLUJIND ȘI ÎNGRIJIND DE ALȚII	134
Partea a șasea MOARTEA CELOR DRAGI	151
Partea a șaptea MAI MULTE MĂRTURII DESPRE TRIUMF	203

ACT DE RENUNȚARE

David Wilkerson și familia sa nu vor primi nici un ban din vânzarea acestei cărți. Orice profit de pe urma tipării și vânzării va merge direct la organizația World Challenge, în special la mamele cu vicii și copiii lor.

Această carte conține mărturiile împărtășite pastorului David Wilkerson de cei cu care corespundează din întreaga lume. Cu toate că mărturiile sunt adevărate, toate numele au fost schimbate pentru a păstra intimitatea celor implicați.

INTRODUCERE

David Wilkerson a experimentat nenumărate provocări și victorii de-a lungul lucrării sale. A împărtășit public unele din aceste lupte, iar acum ne prezintă mărturiile unor oameni care au trecut prin multe încercări.

C.S. Lewis, respectatul cercetător și scriitor, spunea: „Dumnezeu, care ți-a văzut dinainte necazul, te-a echipat special ca să treci prin el, nu fără durere, dar fără pată.“

Mulți creștini se concentrează asupra bunei dispoziții și a căutării fericirii, însă când circumstanțele ostile le întrerup sau le invadează căutarea, sunt obligați să ia anumite decizii. Oamenii lui Dumnezeu, pe care-i vei întâlni în această carte, au ales să caute răspunsurile la Dumnezeu și, atunci când L-au căutat pe Tatăl, El S-a revelat pe Sine și natura Sa. Vei fi uimit de profunzimea intimității cu Tatăl, pe care mulți dintre ei au câștigat-o trecând printr-o tragedie sau greutate.

Când vei citi cum au triumfat acești credincioși prin Isus Cristos vei fi binecuvântat și inspirat în umblarea ta cu El. Unii și-au pierdut copiii, alții au avut cancer și au fost vindecați în mod miraculos, alții au fost abandonați sau au trecut prin alte greutăți. Firul comun al mărturiei lor este prezența și harul credincios al lui Dumnezeu în viața lor, chiar și în acele momente când, confrunțați cu slăbiciunile lor omenești, s-au îndoit de El.

PARTEA ÎNTÂI
VINDECĂRI MIRACULOASE

**TERMINAL – Cuvântul
de care m-am temut cel mai mult**

Ani de zile lucrasem din greu și călătorisem mult datorită slujbei mele de agent de vânzări la o mare editură creștină, iar în 1988 eram în vârful carierei mele. Directorul național de vânzări mi-a spus că teritoriul meu a crescut de la *nimic* până în *vârf*, în ce privește volumul total de vânzări și încasări, astfel că m-am simțit bine să aud că toate eforturile mele au meritat.

În ziua următoare primirii veștii bune m-am întâlnit cu fiica mea adolescentă, Emma, care trecuse printr-un lung tratament de dezintoxicare. Când m-a văzut Emma m-a întrebat ce probleme am cu maxilarul. „Pare umflat, tati.“ M-am uitat în oglindă și am fost șocat să văd o mare umflătură în jurul maxilarului și gâtului meu, ceva ce nu mai observasem înainte.

Aveam diabet, așa că imediat am mers la endocrino-

logul meu. El s-a gândit că s-ar putea să am o infecție a glandelor, un chist sau poate chiar un fel de tumoare. M-a trimis la un specialist în probleme cu capul și cu gâtul, care a descoperit o tumoare la glanda parotidă (cea mai mare dintre cele trei perechi de glande salivare). M-a asigurat că 90 la sută din aceste tumori sunt benigne, iar după operație și un timp scurt de convalescență voi putea să mă întorc la serviciu.

Operația trebuia să dureze doar două ore, așa că soția mea aștepta cu răbdare în timp ce treceau orele una după alta. Totuși, după șase ore a mers să caute pe cineva care să-i poată spune ce se întâmplă. În cele din urmă a venit chirurgul, care i-a spus că tumoarea fusese mai mare și mai complicată, fiind 95 la sută sigur că a reușit să o elimine și totul va fi bine. Ea i-a spus că va fi mai liniștită după primirea rezultatului de la patolog, când vor putea fi lămurite și celelalte 5 procente.

În ziua de după operație, chirurgul a intrat în salon cu o privire cam confuză pe față. Soția mea stătea lângă patul meu și i-a observat imediat privirea ciudată. El a explicat repede că o mostră congelată din tumoare a fost trimisă la un al doilea laborator patologic pentru a afla și o altă opinie. Audrey este scundă, dar s-a ridicat imediat în picioare, l-a privit pe chirurg în ochi, și l-a întrebat ce se întâmplă. Era tumoarea malignă sau benignă? Ce putea fi așa de complicat? Doctorul a evitat răspunsul, și a mormăit ceva aproape neinteligibil despre faptul că patologul din spital nu era sigur cu ce fel de tumoare are de a face.

Mostra congelată a fost trimisă la un mare centru de oncologie, iar rezultatul patologului spunea că tumoarea nu numai că era malignă, ci era o tumoare ce reapare într-un an sau doi. Astfel a început o lungă perioadă de tratamente cu iradiații și tratamente hipertermice aplicate direct pe zona de unde fusese îndepărtată tumoarea. Combinația acestor tratamente m-a făcut să mă simt foarte rău, cu

dureri de gură și cu pupile gustative insensibile. Am supraviețuit doar cu lichide, din moment ce nu puteam mânca aproape nimic.

După ce am terminat tratamentele viața a revenit la un fel de normalitate, iar eu am început să măncânc și să dorm mai bine. Totuși nu aveam putere, așa că stăteam prin jurul casei, privind la televizor sau dormind. După ce am dus acest „mod de viață“ aproximativ un an de zile, am primit un telefon de la sora mea, dintr-un alt stat, care mi-a spus că mama se comportă cam ciudat și ar fi bine să merg să o ajut. S-a constatat că mama avea o tumoare malignă pe creier și mai avea doar puțin timp de trăit. Am ajutat-o pe sora mea să aibă grijă de treburile mamei, după care m-am întors acasă și am așteptat.

Între timp mă confruntam cu niște simptome cam deranjante în zona maxilarului și a gâtului, de unde fusese îndepărtată tumoarea. O radiografie a arătat că tumoarea a reapărut, sugerându-mi-se că ar fi necesar să mi se taie o parte mare din față pentru a scoate complet tumoarea. Înainte de a fi capabil să iau o decizie cu privire la această situație, mama a murit și a trebuit să mă concentrez asupra acestui fapt.

După înmormântarea mamei, i-am spus medicului nostru că dorim să aflăm și o a doua opinie, așa că ne-a trimis la acel mare centru oncologic, aflat la o distanță de câteva ore de casa noastră. Acolo se afla cel mai „mare specialist în probleme de cap și gât din America“, așa că am dorit cea mai bună recomandare. Constatarea sa a fost scurtă și directă: tumoarea s-a reîntors și extins în sistemul limfatic, în cel nervos și în cele din urmă va invada și creierul. El a spus că nici o operație nu poate opri această creștere a tumorii și nu se găsește nici un tratament pentru ea. Cu alte cuvinte, era **TERMINALĂ** – cuvântul de care m-am temut cel mai mult.

Disperarea m-a copleșit, m-am simțit trădat, neajutorat

și profund deprimat. Mi-a trecut prin fața ochilor toată viața, simțeam greutatea dezamăgirii, singurătății și neajutorării, îndreptându-mă spre cea mai întunecoasă groapă a lipsei de sens. Știam că pot evita viitoarea agonie cu o doză masivă de insulină – așa de ușor și de curat. Dorința de a pune capăt cu mâna mea la toate și de a „ieși din joc“ mai repede mi-a venit de mai multe ori, dar harul lui Dumnezeu m-a ținut în viață. El a continuat să-mi dea din ceruri o rază de speranță, care m-a împiedicat să-mi fac rău singur.

Apoi s-a întâmplat! Clasa mea de la Școala duminicală mi-a cerut permisiunea să se roage pentru mine și, înainte să-mi dau seama, un râu de dragoste, încurajare și sprijin aproape că m-a doborât. Un nou sentiment proaspăt de speranță și pace m-a învăluit, pe mine și pe Audrey, atunci când biserica nu numai că s-a rugat pentru noi, dar ne-a și înconjurat cu dragoste, grijă și compasiune. Îți tăia respirația! Nu m-am gândit nici o dată serios la faptul că s-ar putea să aibă loc vreo vindecare miraculoasă în trupul meu, așa că nici nu m-am rugat pentru ea. Încercam pur și simplu să mă pregătesc pentru o moarte liniștită și speram că nu voi suferi prea mult. O, clasa mea dorea ceva mai mult – dorea să aibă loc un serviciu de rugăciune special pentru vindecarea mea. Mi se părea prea de tot, pentru că eram într-o biserică baptistă și noi *nu făceam* servicii de rugăciune pentru vindecare. În cele din urmă Audrey și cu mine am îngăduim clasei să se roage pentru vindecarea mea și cineva chiar m-a uns cu untdelemn.

Nu am simțit mai nimic, sincer să fiu. Ziua următoare mă aflam din nou în starea mea de autocompătimitate, știind că zilele mele pe pământ erau din ce în ce mai puține. Mi-am și chemat familia pentru a mă asigura că testamentul era la zi.

Au trecut câteva luni, iar eu începeam să mă simt mai

bine. Felicitările, scrisorile și telefoanele continuau să-mi arate dragostea și rugăciunile poporului lui Dumnezeu pentru mine. Ei aveau nădejdea că voi fi mai bine, chiar dacă spiritul meu cinic mă împiedica să prind și eu această flacăra de speranță. Totuși, am observat că nu muream!

Am decis să-mi sun doctorul și să văd dacă mai putem face niște analize, pentru a vedem dacă s-a mai schimbat ceva. A consimțit, iar rezultatele erau așa de surprinzătoare încât a mai comandat câteva analize, pentru a confirma radiografia. Tumoarea dispăruse! Toți experții medical au rămas scărpinându-se în cap și minunându-se de cele întâmplate. M-a uimit atunci faptul că DUMNEZEU făcuse realmente ceva cu tumoarea din trupul meu, pentru că poporul lui Dumnezeu se rugase pentru mine. DUMNEZEU de fapt le răspunsese la rugăciuni!

Acum știu sigur că Dumnezeu răspunde la rugăciunile celor ce cred cu adevărat în puterea Sa de vindecare, atunci când totul pare fără speranță și fără rost. Slavă lui Dumnezeu pentru toți cei ce au continuat să se roage pentru mine atunci când eu nu credeam că Dumnezeul creației poate sau vrea să mă vindece și să-mi ia cancerul!

Nu înțeleg de ce trăiesc astăzi, din moment ce am văzut pe mulți dintre cei dragi mie, prieteni și cunoștințe, plecând din viața asta datorită cancerului. Știu doar că atât cât Domnul Isus îmi dă suflare de viață mă voi încrede în El, mă voi bizui pe deplin pe El și Îl voi lăuda pentru harul și îndurările Sale arătate prin vindecare. Aleluia!

Slava mea și Cel ce-mi ridică privirea

O tumoare mi-a mâncat primele două vertebre de la gât, care în cele din urmă s-a rupt – e adevărat, mi s-a rupt gâtul! Am fost supusă la patru operații într-un interval de o săptămână și jumătate, de către doi chirurghi – unul era un

medic chirurg, iar celălalt era Dumnezeu. Am fost realmente reconstruită din plăci de metal, liant, sârmă, piulițe și șuruburi, împreună cu osul meu pentru a-mi stabiliza gâtul. Am sta în spital mai mult de o lună, fiind ținută într-o „aureolă“, un aparat metalic ce ținea toate lucrurile la locul lor. Am purtat acel dispozitiv mai bine de cinci luni, timp în care am fost hrănită cu lichide, prin intermediul unui tub introdus prin nas și mergea până în stomac. După ce am fost scoasă din acel dispozitiv am purtat un guler tare încă patru luni. A fost o experiență așa de umilitoare.

În timpul acestei încercări grele Dumnezeu i-a arătat soțului meu, Ben, și mie versete din Biblie ce ne-au ajutat foarte mult.

„Nu te teme, căci Eu Sunt cu tine; nu te uita cu îngrijorare, căci Eu sunt Dumnezeul tău; Eu te întăresc, tot Eu îți vin în ajutor. Eu te sprijinesc cu dreapta Mea biruitoare.“ (Isaia 41:10)

Trebuie să recunosc că uneori eram deprimată, dar acest verset mă reasigura. Soțul meu a fost un mare ajutor pentru mine, citindu-mi zilnic Biblia și împărtășindu-mi cuvintele pe care Domnul i le dăduse. Am fost ridicată și știam că Dumnezeu era cu mine până la capăt.

Patru ani de zile am fost limitată în acțiunile mele, dar mă bucuram de minunile Tatălui nostru. Într-o astfel de situație înveți să apreciezi și lucrurile mărunte. La finele celor patru ani mi s-a făcut o nouă radiografie și din nou a fost găsită o tumoare destul de mare. Medicul mi-a spus că aveam cu siguranță nevoie de iradieri. Consultând un medic specialist în domeniu, mi s-a spus că niște iradiții normale nu aveau să funcționeze, ci aveam nevoie de un anumit fel de iradiții. Din cauză că în Statele Unite existau doar două locuri care avea aparatul specific de iradieri a trebuit să aleg unde voi merge. Am ales spitalul de pe coasta de est, ne-am făcut rezervare și am mers.